

Mahkum Matematiđi

– Emre Yılmaz · 23 Ekim 2013

ranzamin sırtımı deldiği yerden
fotoğraftaki kadının çenesine kadar uyuyamadım.
hudutsuz siyahı sildim gözlerimden
imkansız şeyler düşündüm;
bir sabahçı kahvesinin çay bardağındaki dudak payını,
tabağın kenarında greve durmuş fazla şekeri,
filtreli sigara içmeyi
hükümet karşıtı bir yazıyı müthiş bir keyifle okurken.
mahsur tebessümler buldum
kısıtlı mutluluklara mahkum edilen.
her hükümlünün bildiği görüş günü heyecanı,
ardında salladıkları mendil ve oyasında işteş gözyaşları
ve kimliksiz bakışlar tanışık gözlerden dökülen...

f tipi özgür, buruk bir küfürden büktüğüm gamzelerim.
halbuki avaz avaz bağırırım var
ıslak coplarla dövmeyeceklerini bilsem.
bunun yerine kısık sesli bir kahkaha yontuyor dudaklarım
yalnızlığa bağdaş kuran hücremden;
ben dahil kimseler duymadı sesini yalnızlığın.
-ah, fotoğrafta devinen tam bağımsız kadın!
gözlerinden, beyaz düşüğü bir renkle dahi öpsem
prematüre değil midir bir resme düşen öpücükler
ve kürtajla farkı var mıdır gerçekten bunun ?-
minyatür pencere mazgalını mesken belledim sabaha.
gölgesini devşiriyor omzundan
karanlığında yıldız emziren geceler...

gün sızınca yüzüme
-içeride adına şafak derler-
müebbetten bir gün daha çıkarıyorum inadına.
kendimden bir ben daha eksiliyorum.
kalansız bölünüyorum bütün aydınlıklara
özlemek dahil kaç sancı varsa dört duvarla çarparken.
inadına günaydın,

ranzamin sırtımı deldiği yer
ve yandař uykusuzluklarım.

emreyılmaz
2013 / eylül-ekim